

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **S. G. N.**, narozeného dne X
státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky
bytem X

zastoupeného Mgr. Petrem Škopkem, advokátem
sídlem Dukel. hrdinů 59, Rakovník II

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2025, č. j. OAM-412/ZA-ZA11-HA15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí žalovaného

1. Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky (dále také „Vietnam“), požádal dne 8. 4. 2025 o mezinárodní ochranu. K žádosti uvedl, že je katolík, nevyvíjel žádnou politickou činnost a nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny. Je zdravý a s ničím Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

se neléčí. Ve Vietnamu má manželku a dvě dcery. Žalobce z Vietnamu naposledy odcestoval v roce 2022 do Rumunska, kde měl zaměstnaneckou kartu. V Rumunsku byl asi osm měsíců. Přibližně v srpnu roku 2023 přijel do České republiky. V červenci roku 2024 chtěl jet do Německa, ale byl zadržen. Pak už z České republiky nevycestoval. O mezinárodní ochranu žádá, aby mohl splácet dluhy.

2. Během pohovoru dne 24. 4. 2025 žalobce zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá, aby mohl splácet dluhy. V zemi původu má manželku, děti a rodiče. Jejich situace je normální, nemají tam žádné problémy. V Německu má švagrovou. V zemi původu neměl práci, proto odjel pracovat do Rumunska. Cestu mu zařídil zprostředkovatel. Ten mu o Rumunsku poskytl nepravdivé informace. Proto žalobce odjel do České republiky, aby zde mohl pracovat a mít tu lepší možnosti. V České republice si vydělával jen příležitostně. Žalobcova manželka v zemi původu pracuje v zemědělství. Žalobce má dluhy z bankovní i nebankovní půjčky. Termín splacení už uplynul. Žalobce se domluvil s věřitelem, že mu lhůtu prodlouží a bude dluhy dál splácet. Nebankovní půjčky si vzal celkem od pěti osob. Tři osoby jsou z žalobcovy obce, dvě jsou z jiného kraje. Žalobce se zatím nedomlouval s věřiteli, jak by se řešila situace, kdyby žalobce nebyl schopen dluhy splácet. Žalobce se domníval, že pokud by nebyl schopen dluhy splácet, tak věřitelé mají nějaká svá opatření, ale žalobce nevěděl jaká. Asi by mu hrozilo nějaké nebezpečí, ale žalobce nedokázal říct jaké. V zemi původu žalobce nebyl stíhán ani odsouzen pro spáchání trestného činu. Neměl problém se státními orgány. V zemi původu měl „*hodně ekonomických problémů – „práce, bydlení u rodičů apod.“*“ Žalobce posílá peníze manželce, která dluhy splácí. Kdyby se žalobce vrátil do země původu, neměl by tam žádnou práci, nebyl by schopen splácet dluhy ani uživit rodinu.
3. Žalovaný si v předcházejícím řízení obstaral následující informace o zemi původu: *Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 – Vietnam. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.* A dále *Informaci MZV ČR ze dne 21. 1. 2025, č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP – Vietnam: Půjčky, úvěry a lichva.*
4. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2025, č. j. OAM-412/ZA-ZA11-HA15-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Žalovaný shrnul údaje poskytnuté žalobcem k žádosti a jeho výpověď během pohovoru. Podle žalovaného z průběhu správního řízení vyplynulo, že důvodem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu na území České republiky, neboť zde hodlá zůstat a pracovat, aby zaopatřil rodinu a splatil dluhy, které má v zemi původu. Návrat do země původu odmítá kvůli obavám z jednání věřitelů. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že je v jeho případě dána odůvodnění obava z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Skutečnost, že si žadatel žádostí o mezinárodní ochranu hodlá legalizovat svůj další pobyt na území České republiky, není azylově relevantní. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, jak jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce také sdělil, že se v zemi původu zadlužil u banky a soukromých osob. Pokud by se žalobce skutečně cítil ohrožen věřiteli, může se obrátit na příslušné státní orgány s žádostí o zjednání nápravy. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti. K tomu je ale nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho země původu k ochraně práv a svobod

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

poskytuje. Žalobce neuvedl, že se by kvůli obavám ze svých věřitelů obrátil s žádostí o pomoc na příslušné orgány v zemi původu, čímž neprokázal, že by mu pomoc odepřely. Tvrzené dluhy u soukromých věřitelů a banky proto udělení mezinárodní ochrany neodůvodňovaly. Kromě toho měl žalovaný za to, že žalobce své obavy z věřitelů zmínil účelově. Čistě ekonomické důvody (neschopnost splácet dluhy, uživit rodinu), nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, byť by životní podmínky byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní podmínky v dané zemi byly skrytě namířeny proti určité národnosti, politické skupině apod. Žalovaný se také zabýval případnými důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce je dospělý, zdravý a praceschopný. Žalobce se zadlužil a chce zůstat v České republice, aby mohl dluhy splácet a finančně podpořit svou rodinu. Žalovaný žalobcovu situaci nepovažoval za nějak mimořádnou nebo hodnou zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

5. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

6. Žalobce měl v žalobě za to, že žalovaný nesprávně posoudil důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ačkoliv to žalobce během správního řízení výslovně neuvedl, z jeho tvrzení bylo evidentní, že pokud by se vrátil do země původu, jeho příbuzní, resp. jeho okolí na něj bude negativně nahlížet jako na člověka, který není schopen ekonomicky pomoci své rodině a splácet dluhy. Žalobci reálně hrozí, že dojde k rozpadu jeho vztahů s rodinou, příbuznými a známými a bude fakticky vyloučen ze společnosti jako ten, kdo nepomáhá rodině a nesplácí dluhy. To podle žalobce značí, že mu při návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Současně žalobce nemůže využít ochrany státu, jehož je občanem, neboť státní orgány nejsou schopny zabránit výše popsanému faktickému vyloučení ze společnosti. Z veřejně dostupných zdrojů (například internetové stránky *www.vietnamnet.vn*) je patrné, že vláda ve Vietnamu podporuje odchod občanů ze země. Pokud jsou nuceni vrátit se do vlasti, nemají fakticky možnost se tam opět usadit, protože nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém je pro ně nejvíce kritická doba po návratu do země. Ve Vietnamu žije v chudobě přibližně 12 milionů občanů, je tam vysoká míra nezaměstnanosti. Žalobce by byl po návratu do země původu v důsledku absence sociálního systému a výše zmíněného ponižujícího zacházení ohrožen také bezdomovectvím. Uvedené informace jsou podle žalobce notorií, kterou není potřeba prokazovat. Žalobce se také obává vážné újmy ze strany věřitelů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by státní orgány byly schopny zabránit nebezpečí, jež žalobci hrozí ze strany věřitelů a ze kterého má žalobce obavy. Z veřejně dostupných zdrojů (žalobce odkázal na zprávu o zemi původu na stránkách britského ministerstva vnitra) se podává, že úvěry od nelicencovaných subjektů jsou ve Vietnamu široce dostupné, smlouvy nejsou uzavírány písemně a spotřebitelé nejsou seznamováni s jejich právy a povinnostmi. Jedná se o rozšířený problém. Vietnamské úřady se snaží lichvu aktivně stíhat, ale pro nedostatek důkazů to není možné. Tyto informace jsou podle žalobce také notorií, kterou není potřeba prokazovat. Podle žalobce vnitrostátní orgány ve Vietnamu nejsou schopny účinné ochrany před lichváři, a proto má žalobce za to, že by po něm nebylo možné požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany. Podle žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

se žalovaný také nedostatečně vypořádal s důvody pro udělení humanitárního azylu. K tomu žalobce opět poukázal na to, že mu hrozí nebezpečí od věřitelů a vyloučení ze společnosti.

7. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* uvedl, že žalobce nijak konkrétně nepolemizoval s úvahami, kterými žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že „[a]utor žaloby rovněž za žalobce absurdním způsobem rozšiřuje jeho azylový příběh.“ Žalobce doposud o žádném „vyčlenění“ ze společnosti ani „rozpadu“ vztahů s rodinou nemluvil. Navíc se v žádném případě nejedná o azylově relevantní skutečnosti. Žalobcův azylový příběh ve správním řízení se „točil“ kolem hypotetických spekulací. Žalobce neprokázal, že v případě návratu do země původu bude ze strany věřitelů ohrožen, resp. neprokázal, že mu v případě potřeby nebudou vietnamské úřady schopny nebo ochotny poskytnut ochranu. Ostatně neexistuje objektivní důvod, proč by si žalobce po návratu do země původu, kde má celou rodinu, nemohl najít zaměstnání a dluhy dále splácet. Z žalobcovy výpovědi vyplynulo, že věřitelé jsou ochotni se s žalobcem domluvit – již jednou mu prodloužili lhůtu pro splácení. Naopak nic nenásvědčovalo tomu, že by měli věřitelé žalobce jakkoliv ohrozit.

III. Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobce i žalovaný výslovně sdělili, že s tímto postupem souhlasí. Dokazování soud neprováděl. Všechny rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí zjistil ze správního spisu, jímž se dokazování neprovádí. Dále soud vyšel ze zprávy o zemi původu ze stránek britského ministerstva vnitra o lichvě ve Vietnamu k únoru roku 2025¹. Na tuto zprávu odkázal žalobce k žalobě a žalovaný měl možnost se k ní vyjádřit (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí nastaly nové důležité skutečnosti, které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a jež by byl soud povinen zohlednit nad rámec uplatněných žalobních bodů (§ 32 odst. 9 věta první zákona o azylu). Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
10. Žalobce namítnul, že žalovaný nesprávně posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany.
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.

¹Guidance – Country policy and information note: fear of illegal moneylenders, Vietnam, February 2025, dostupné z: www.gov.uk/government/publications/vietnam-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-fear-of-illegal-moneylenders-vietnam-january-2023-accessible.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

13. Žalobce během osobního pohovoru před žalovaným na otázku: „*Jaká by byla Vaše situace, pokud byste se nyní vrátil do vlasti?*“ odpověděl: „*Neměl bych ve Vietnamu práci, nebyl bych schopen splácet dluhy ani živit rodinu.*“ Ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) vychází z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Aby špatné zacházení spadalo pod ustanovení zmíněného článku, musí dosáhnout určité minimální úrovně závažnosti (např. rozsudek ESLP ze dne 20. 5. 2010, stížnost č. 46857/06, *Engel proti Maďarsku*, bod 26). Soud se přitom nedomnívá, že by žalobcem popsaná a právě citovaná situace v případě návratu do země původu byla podřaditelná pod hrozbu vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. V žalobě žalobce důsledky neschopnosti platit dluhy a uživit rodinu rozvedl tak, že by se mu po případném návratu do země rozpadly vztahy, okolí by na něj negativně nahlíželo a byl by fakticky vyloučen ze společnosti. To jsou však velmi obecná tvrzení a soud si nemůže za žalobce domýšlet, jak by mělo „*faktické vyloučení ze společnosti*“ vypadat (například aktivní vyhýbání se žalobci, pomlouvání žalobce nebo i jinak, kupříkladu napadání žalobce) a jestli by tak nemohlo znamenat riziko dokonce nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 9. 2025, č. j. 175 Az 1/2025-28).
14. Žalobce také v žalobě namítnul, že podle veřejně dostupných zdrojů (příkladem zmínil stránku www.vietnamnet.vn) vláda ve Vietnamu podporuje osoby v odchodu do zahraničí, navrátilci prakticky nemají možnost se ve Vietnamu opět usadit a získat zaměstnání. Ve Vietnamu žije 12 milionů obyvatel pod hranicí chudoby a je tam vysoká míra nezaměstnanosti. Chybí tam sociální systém a žalobce by byl ohrožen bezdomovectvím. Tyto skutečnosti žalobce celkově označil za notoriety.
15. I tato námitka o problémech s prací nebo bydlením sestávala z obecných tvrzení. Soud nesouhlasí s tím, že by migrační politika, počet obyvatel pod hranicí chudoby, míra nezaměstnanosti nebo podoba (či absence) sociálního systému ve Vietnamu byly skutečnosti obecně známé, které by nebylo potřeba dokazovat. Žalobce sice zmínil internetovou stránku, ale neodkázal na žádné konkrétní články nebo příspěvky, které by se těmito okolnostem věnovaly. Kromě toho takové hodnoty nebo obecné poukazy nic neříkají o žalobcově *individuální* situaci. Není ani obecně známou skutečností, že by byl konkrétně žalobce po návratu do země původu ohrožen bezdomovectvím. Žalobce navíc v řízení před žalovaným zmínil bydlení u rodičů, zjevně tak v zemi původu nějaké zázemí má. Ačkoliv v kontextu námitky o rozpadu vztahů a vyloučením ze společnosti se nemusí jevit jako jisté, soud si za žalobce nemůže domýšlet všechny možné důsledky jeho ostrakizace (srov. bod 13 tohoto rozsudku). Žalobcovy obavy z bezdomovectví jsou tak podle soudu spekulací.
16. Žalobce se dále obával hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ze strany jeho věřitelů.
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
18. Žalobce během osobního pohovoru vypověděl, že věřitelé mají „*nějaká své opatření*“ a mohlo by mu hrozit „*nějaké nebezpečí*“, více však nevěděl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval *Informaci MZV ČR ze dne 21. 1. 2025*. Upozornil na to, že pokud by žalobci od věřitelů hrozilo nějaké nebezpečí, může se obrátit na státní orgány s žádostí o pomoc.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Před žádáním o mezinárodní ochranu by měl žadatel nejdříve využít prostředky vnitrostátní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101, č. 1806/2009 Sb. NSS, nebo usnesení NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 5 Azs 289/2021-43). Po žadateli ovšem nelze požadovat, aby se na orgány vnitrostátní ochrany obracel, pokud je zjevné, že mu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62).

19. Žalobce v žalobě uvedl, že se vietnamské orgány snaží lichvu aktivně stíhat, ale pro nedostatek důkazů to není možné. Dlužníci a jejich rodiny jsou často vystaveni vydírání a pronásledování. Dané informace jsou podle žalobce notorií, kterou není potřeba prokazovat. Ani na tomto místě soud žalobcův náhled nesdílí – postupy věřitelů ve Vietnamu a postupy státních orgánů vůči nim nejsou obecně známou a nespornou skutečností, kterou by nebylo potřeba dokazovat. Pokud jde o přiloženou zprávu britské vlády o lichvě ve Vietnamu, ta paradoxně žalobcova tvrzení spíše vyvrací. Pod bodem 3.1.1 je uvedeno, že je nepravděpodobné, že by lidem, kteří nesplácejí nelegální půjčky, hrozilo vážné nebezpečí ze strany nestátních subjektů (nelegálních lichvářů). Je na dané osobě, aby prokázala opak. Pod body 4.1.1 a 4.1.2 je uvedeno, že osoba, jež se obává nebezpečného jednání ze strany státního nebo nestátního subjektu, pravděpodobně získá ochranu od vnitrostátních orgánů. Existuje funkční systém trestní spravedlnosti pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujícího pronásledování nebo vážnou újmu. Tento systém je obecně přístupný. Bod 4.1.7 uvádí, že vláda přijala opatření k ochraně před agresivním vymáháním dluhů. Je pravda, že zpráva zmiňuje i určité deficity systému ochrany – například může být efektivita policie ovlivněna korupcí. Celkově se ale ze zprávy rozhodně nepodává, že by vnitrostátní orgány nemohly dlužníkům poskytovat ochranu před chováním věřitelů a taková ochrana by byla *a priori* neúčinná; právě naopak zmiňuje pravděpodobnost jejího poskytnutí.
20. V bodě 3.1.7 dále zpráva uvádí, že dlužníci, kteří si půjčili peníze od lichvářů napojených na zločinecké gangy, mohou být obtěžováni a stát se terčem výhrůžek, únosů nebo násilí. Věřitelé někdy obtěžují i členy dlužnickovy rodiny a využívají i výhrůžky fyzickým ublížením rodině (o agresivním praktikách při vymáhání dluhů hovoří také oddíl 8.7 „*Důsledky neplacení*“). Soud opět připomíná, že v žádosti o mezinárodní ochranu se posuzuje *individuální* situace žadatele. Žalobce netvrdil, že by se v zemi původu nebo při pobytu v Evropě setkal s výhrůžkami nebo násilím ze strany věřitelů (zločineckých gangů). Během pohovoru žalobce vypověděl, že situace jeho manželky, dětí a rodičů v zemi původu je normální a nemají tam žádné problémy. Žalobce též vypověděl, že se s věřiteli zatím nedomlouval, jak by situaci řešili, kdyby žalobce nebyl schopen dluh splácet. Žalobce tedy nevěděl, jaká by byla jejich „opatření“ a nevysvětlil, z čeho usuzuje, že by pro něj nebo jeho rodinu měla být nebezpečná (např. že by si půjčil peníze právě od věřitele napojeného na zločinecký gang). I zde má tedy soud žalobcovy obavy za spekulativní. Dále žalobce v žalobě zmínil, že smlouvy o úvěru nejsou uzavírány písemně a spotřebitelé nejsou seznamováni se svými právy a povinnostmi. Během pohovoru žalobce tvrdil, že má k půjčkám ve Vietnamu doklady. Kromě toho krácení spotřebitelů na jejich právech soud za hrozbu vážné újmy nepovažuje.

21. Konečně podle žalobce při hodnocení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
22. Podle § 14 zákona o azylu, ve znění do 30. 9. 2025, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.
23. Ke smyslu tohoto institutu se v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 161/2005-83, vyjádřil NSS tak, že „[u]stanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit jak skutečnosti v době přijetí zákona o azylu předvídatelné a obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou, způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i situace, které předvídatelné nebyly. V každém případě se vždy bude jednat o azylový důvod navýsost výjimečný.“ V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, č. 112/2004 Sb. NSS, též NSS vysvětlil, že „azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“
24. Žalobce žalovanému vytкнуł, že při posuzování humanitárního azylu nepřihlédl k hrozbě nebezpečí od věřitelů a faktickému vyloučení ze společnosti. K hrozbě od věřitelů se sice žalovaný nevyjádřil přímo v části napadeného rozhodnutí, kde posuzoval humanitární azyl, ale na jiném místě uvedl, že pokud by měl žalobce s věřiteli nějaké problémy, může se požádat o pomoc vnitrostátní orgány. Proti tomu žalobce neuvedl žádné relevantní námitky, kromě toho, že špatné zacházení s dlužníky je notorietou. Vyloučením ze společnosti se žalovaný mohl v napadeném rozhodnutí zabývat je stěží, protože žalobce tuto hrozbu nezmiňoval. Kromě toho, jak soud uzavřel v bodě 13 tohoto rozsudku, jedná se o vágní tvrzení. Humanitární azyl má být též udělován v případech *hodných zvláštního zřetele* a podle výše citované judikatury se jedná o institut výjimečný. Jeho smyslem není zajistit cizincům lepší pracovní podmínky, aby mohli v zemi původu splácet dluhy a například se jim z tohoto důvodu nerozpadaly vztahy (i toto riziko svého zadlužení žalobce zmínil v žalobě, což však podle soudu nepředstavuje nijak výjimečný jev). Žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil žalobcovu situaci, jak se podávala z jeho tvrzení, a důvod neudělení humanitárního azylu dostatečně odůvodnil. Soud nemá ani za to, že by při svém posuzování žalovaný nějak vybočil z mezí správního uvážení nebo je zneužil.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Soud uzavírá, že neshledal žalobu důvodnou a současně soud nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítnul § 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. června 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce